

Op avontuur door
Verenigd Koninkrijk

*Adventure through
the United Kingdom*

Bomentochten Volg je dromen

Tree tours Follow your dreams

Regina Jansen

Schrijfster: Regina Jansen © 2026

Coverontwerp en foto's: Regina Jansen

Engels font Gabriola & Nederland Cambria

Cover Voorkant De Tor Glastonbury /*frontcover de Tor Glastonbury*

Back: Wakehurst Rock tree. Achterflap; een boom van Wakehurst op rotsenpad.

ISBN: 9789403892085

© <Regina Jansen>

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Dit boek deelt de gevoelens en de ervaringen van de schrijfster. Het is geen leidraad of (volledige) kennis van Verenigd Koninkrijk. De foto's zijn gemaakt met een simpele fotocamera. Canon PowerShot SX720 HS

Sommige gegevens komen uit Wikipedia.

www.reginajansen.nl

www.bomentijd.nl

Facebook: Boeken van Regina Jansen

Uitgeverij Bookmundo

Inhoud:

Mei 2023 Fredville park & Majesty Oak – Broome Park hotel – Yew Crowhurst -

Martock – Silton Oak – Stourhead - Montacute House – New Forest – Wakehurst – Tandridge Yew- Dover

September 2023

Andrews Church Dover – Fredville Park & Majesty Oak – Barham – Mersham – Molash Yew Paradise –
Ashford – Ulcombe church – Loose – Harrietsham – Canterbury – Bayham Abbey – Abba Voyager Londen –
Dover

Juni 2024

Fredville Park and Majesty Oak – Broome Park Hotel – Canterbury – Ulcombe – Leeds – Graveyard JRR
Tolkien Oxford – Castle Blenheim – Stow on the Wold – Big Belly Oak – Dover

Mei 2025

Fredville Park and Majesty Oak – Broom Park hotel – Borden – Ardleigh – Lawford – Mistley – Old Knobbly –
Chantry Park Ipswich – Buckden – Bowthorpe Oak – Mayor Oak – Langley Castle – Sycamore Gap

September 2025

Fredville Park & Majesty Oak – Church Nonington – Lee Prior Canterbury – Howfield Park Chilham – Castle
Chilham – Leeds Castle – Knolepark Sevenoaks – St Mary's church Sundrige with the chestnuts in the
meadow – Cambridge – Kett's Oak – Norwich – Stowmarket – Broom Hill Oak Ipswich – Christchurch Park
Ipswich – Chantry Park Ipswich – Old Knobbly in Mistley

Mei 2026

St Radigunds abbey - Folkstone – Mersham – Loose – Tandridge – Lingfield Murtle's oak – Lingfield Prison and
oak -Crowhurst Sussex – Cowdraw Park – Midhurst – Savernake forst – Glastonbury Tor – Tortworth – Stow
on the Wold -Calke Abbey – The Chained Oak – Macclesfield – York – Musey Gardens York – Old Town
Edinburgh –Craig Millar Castle Edinburgh – Botanic Garden Edinburgh -Yew Beltingham - Sycamore Gap
Tree

Voorwoord 2023

Uitkijkend over weilanden, langs een weg waar amper verkeer eroverheen komt dacht ik aan mijn dromen en wensen om te gaan reizen. Prachtige landschappen, lieflijke dorpjes te bezoeken en vooral enorme prachtige bomen te mogen zien. Ik keek even naar het kleine kerkje (St Mary's Church in Hinxhill) waar ook een monumentale boom zou moeten staan en dacht even hem gevonden te hebben in de vorm van een eik die erg overgroeid was met klimop. Misschien oud en mooi maar alleen op een foto was dat niet te zien.

Ik pakte een appel en beet erin. Hier zat ik dan eindelijk in Engeland, op een niet eens zo mooi stukje want de stokoude bomen die ik zocht vond ik hier niet. Maar toch was dit wel het moment dat ik even stilstond bij mijn reizen naar Engeland. Voor mij alleen was het een enorme stap om hiernaartoe te gaan. Vaak kreeg ik te horen: dat je dat durft... en wat ga je daar dan doen, bomen bezoeken? Dan kijken ze je aan alsof je gek bent, wat waarschijnlijk ook zo is...

Helemaal alleen naar Engeland?

Tja, als je het land wilt bewonderen dan moet je er natuurlijk naartoe. Ik probeerde mijn zoektocht zo goed mogelijk voor te bereiden. Dat begon thuis, met vragen als hoe behoor je te rijden in Engeland. Wat zijn de regels? Waar wil ik naartoe?

Toen was het eindelijk zover. Midden in de nacht, rond half vijf, liep ik met bagage naar mijn VWUppie en heel even kon ik de mensen volkomen gelijk geven, de lange reis naar de ferry in Frankrijk, voorbij Antwerpen waar het altijd vast staat. Waar was ik aan begonnen?

Maar tja, als je het niet doet, dan kom je er niet.

Dus vertrok ik in alle vroegte. Door de stille straten liep ik met de laatste bagage naar mijn auto en vroeg me dus af waar ik mee bezig was.

Deze reis was al lang geleden gepland en eindelijk was het zover. Maar toch nog vol vraagtekens en onzekerheden op weg. Eerst maar de hele lange reis naar de ferry in Frankrijk.

Maandag heen en vrijdag terug.

Ik nam de snelweg en besloot een kop koffie te nemen. Niet gewend aan die thermosfles, knoeide ik natuurlijk gigantisch en ik reed met een jurk vol vlekken (die later wel opdroogden en waar je gelukkig niets meer van zag) via België naar de ferry van Duinkerken. Nou eigenlijk is het Loon Plage. Een reis van bijna 400 kilometer.

Wat een eind zeg. De hele weg heb ik gespannen gereden.

Bij A 58 zag ik een eik langs schieten en maakte al rijdend een paar foto's. Deze speciale eik werd bedreigd door kap omdat de A 58 nog breder moest. Al bestond deze eik (toen nog met vele andere bomen) al veel eerder. Hij werd in 2019 de boom van het jaar in Nederland.

Wat was het druk bij Antwerpen. Filerijden. Een snelweg vol met vrachtwagens en snelle auto's en ik daar in mijn kleine Uppie. Het was een drukte van belang met invoegend verkeer. Goed opletten wat google aanwijst. Soms een blik naar links, soms kijkend naar rechts. Wat grauw en soms een korte blik op Antwerpen. Hup onder de Schelde door. En gelukkig, Antwerpen voorbij. Aan de andere kant stond een nog grotere file die zich kilometer na kilometer uitbreidde.

Op mijn reis had ik soms een prachtig ver uitzicht maar toch bleef ik oplettend en gespannen rijden. Wat ik wel merkte is dat ik erg begrensd ben door het rijden in Nederland. Natuurlijk is Nederland klein en je rijdt niet graag te hard want de boetes zijn enorm. In België en Frankrijk mag je harder rijden en sommige Belgen blijven gewoon midden op de lege snelweg rijden. Vanaf ongeveer Oostende rijd je langs de kust naar boven en hoewel ik het bord van de ferry met de juiste afslag voor enkele kilometers verderop zag staan, sloeg ik, helaas door vermoeidheid, al af in Duinkerke. Raar dacht ik, geen ferry borden. Ik stopte even om uit te rusten en toen zag ik ook dat het een eindje verder was. Dus maar weer de snelweg op. Gelukkig had ik nog tijd genoeg.

Het was er enorm groot en ik moest nog een paar keer draaien voordat ik eindelijk de enorme ferry zag. Onzeker aansluiten, natuurlijk uitstappen omdat het loket aan de andere kant zit, maar snel de geprinte papieren overhandigen. Waarom ik Engeland aandeed was hun vraag. Vakantie natuurlijk. De prachtige bomen bezoeken! Dan douane Frankrijk, kofferbak open maken. Bij de douane in Engeland weer hetzelfde, kofferbak open maken. En dan maar weer aansluiten in de juiste rij. En nu wachten. Gelukkig kon ik een boot eerder pakken en dan even rust.

Nu maar even Stickers plakken op en bij het stuur. Left L, zodat ik me ook maar niet vergis. Er was veel te zien. Veel mensen, vooral mannen, bezochten de taxifreeshop. Een vrouw met een hond liep naar de afgezette hondenuitlaat plek. Er waren enorme zeemeewuven en ik vroeg me intussen af hoe ik in godsnaam de stickers op de koplampen moest plakken. Zelfs nog hulp gevraagd aan een "BMW man" maar die haalde zijn schouders op. Uiteindelijk heb ik besloten het maar niet te doen. Ik rijd toch alleen met daglicht en niet in het donker.

Terwijl ik mijn laatste boterham at, keek ik naar de enorme rij vrachtwagens, campers en auto's. Eindelijk mochten we de boot op.

Goed opletten, aansluiten, omhoog rijden en parkeren. Auto's bij auto's en vrachtwagens bij vrachtwagens die op dezelfde hoogte bleven.

Wat waaide het zeg. En wat onaantrekkelijk is zo'n haven. Overall zie je de vervuiling. Lelijke havens, rare kleur. Veel polen aan het werk en een schoolklas die druk bezig was met mooi zijn en stoer doen.

Aan boord pinde ik Engelse ponden en mijn portemonnee zat vol Elizabeth-geld. Al luisterend naar de stem van de kapitein in verschillende talen, keek ik hoe de boot wegvoer van een vervuilde omgeving. De meeste tijd zat ik op dek waar het heerlijk hard waaide. En daar zat ik dan, op weg naar Engeland. Nog altijd vol spanning. Het voelde raar aan ik had nog steeds geen vakantiegevoel.

De prachtige krijtrotten waren al van een afstand te zien. Engeland in zicht. En dan de ferry af, achter de vrachtwagens en auto's aan reed ik Dover uit, de M2 op.

Ik rij in Engeland!!!! Nu eerst ergens even stoppen en uitblazen en met een omweg naar Fredville park. De eerste rotonde was best eng. Gelukkig was niet zo druk en ik leerde al snel hoe je een rotonde driekwart het beste kon nemen. Gewoon rechts gaan rijden. Zegzegd zo gedaan, de eerste kilometers zonder ongelukken afgelegd. Veel bezocht en gezien, nu zit ik even uit te blazen in Hinxhill, 21 mijl van Dover.

Mijn reis alleen naar Engeland begon in 2023, al was ik daar ook even in 2005 met een reisgezelschap. Maar als je alleen gaat, ben jij de kapitein, jij beslist waar je naar toe gaat en wat je gaat doen.

Uitkijkend over de weilanden, gooide ik een restant van mijn appel weg en keek even naar het kerkje achter mij. Dit was mijn tweede bezoek dus, in september 2023 en nog lange na was ik niet uitgekeken. Engeland is zo groot en ook wil ik nog dolgraag naar Ierland en Schotland. Iedere avond kwam ik erg moe aan in een hotel en de volgende dag ging ik er weer op uit om meer te zien. En nog was het niet goed genoeg. Ik miste te veel tijd, er was zoveel te zien.

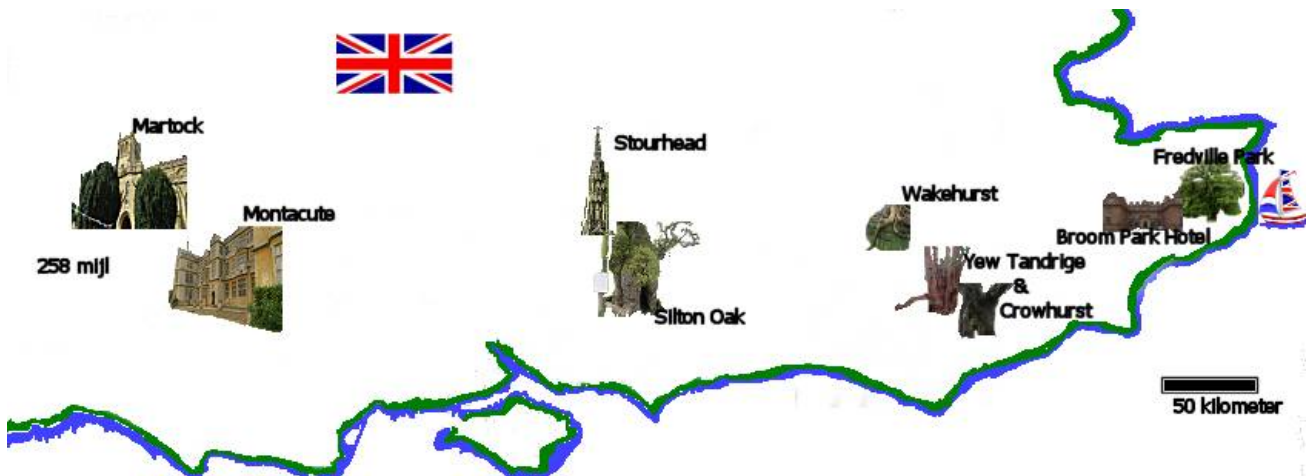
In Nederland zat ik vaak met mijn hoofd in Engeland, gevoed door Internet en Facebook eenmaal hier kwam ik tijd te kort om echt ALLES te zien.

Ik deed het toch maar en daar gaat het om. Zet die stap om jou dromen waar te maken of het tenminste een kans te geven.

Gewoon doen!

Just do it!!

Mei 2023
Fredville park

Wat is het mooi. Omzoomde smalle wegen. Daar stopte ik bij een alleraardigst huisje bij een oude telefooncel. Hier mag je je auto parkeren aan de straat. Ook iets waar ik aan wennen moest. En daar liep ik het park in. Links en rechts overal enorme bomen. Ik wist niet waar ik moest kijken en liep van de een naar de ander. Oh wat gaaf. En dat ik niet geweest ben in 2005. Overal schapen en lammetjes en hun stront. De ene na de andere stokoude boom. De een na de andere foto werd geschoten,

links en rechts. Ze laten een dode boom gewoon staan of liggen. En je mag vrijwel overal komen zolang je maar de hekken dicht doet. Wat leven wij bekrompen met onze regeltjes.

Takken die bijna over de grond kronkelden van stokoude kastanjes, die ooit een prachtige rij hebben gevormd, naar het grote huis dat daar heeft gestaan. Bij de poort ligt de stam van een kastanjeboom waar ik keer op keer iets nieuws zou ontdekken.

Prachtig allemaal maar nog geen Majesty Oak. Ik was op zoek daar de gardenkeeper en ik vond hem uiteindelijk. Deze eik staat op privé grond.

De gardenkeeper bracht me naar de Majesty Oak. Pas wanneer je er bijna bent, zie je het. Wow. Het enige dat ik wilde was bewonderen en foto's maken. En hij bleef maar vertellen dat hij meer dan 1000 jaar oud is en er meer dan 26 schoolkinderen nodig zijn om de boom te omsingelen. Zijn honden liepen overal rond en ook voor de voeten.

Maar eindelijk daar was ik dan alleen.

Meer bewondering en nog maar een keer om de boom heen lopen voor foto's. De Majesty Oak, misschien wel 800 jaar. Mijn leven is maar een ogenblik in zijn leven. Hij heeft de hele wereld zien veranderen.

Ondanks het grote gat (de boom is hol) ziet hij er gezond en geweldig uit. Prachtig!

En daar zat ik dan, aan de kant van de weg, kijkend naar de oude telefooncel. Nog vol verwondering en enorme bewondering.

On a day in May 2023, I went to England. Alone and old. It was scary to travel all the way to France, took the

ferry to Dover and to drive on M20 LEFT. But I did. And I made some mistakes but when I was on Fredville Park I could

finally breath. Everywhere I

look I saw big trees. I

almost run from tree to

tree. This was tree

paradise. And finally, I

met Majesty Oak. A very

old (800 years) oak who

is really majestic. If this

tree could tell you

stories! Wonderful; the

trees, chestnuts with

sheep on them. On may

they flowered with their beautiful white flowers with yellow inside. They flowered on their old branches. And when a tree

died it stayed there resting on Mother Earth, like an old chestnut, close to the entry where the Majesty oak lives is beautiful

with their life inside. Every time I see different sides of death. It is really art.

Then I drove to my first hotel. Broome Park Hotel. And you see a real castle rising up. I felt in love and the garden with the trees and tree trunks of lime trees who was cutting down but still sprout from the ground, the great garden behind the hotel and unfortunately the old shabby fountain who looks sad, with some plants on bare ground without water, the stairs in poorly state, some statues without heads, with the nice blue berries flowering, yews, old stone walls. I was hoping they fixing these parts but unfortunately they did not when I visit it again and again.

Dan tijd voor het hotel. Ik kon een binnendoor weg niet nemen vanwege overflood. De navigatie stuurde me naar het Broome Park hotel. Rijdend door een poort dat betere tijden heeft gekend. Langs een golfbaan op en dan zie je het kasteel liggen. Geweldig. Wat een prachtgezicht. Ook de bomen van Broome Park hotel zijn mooi. Een stronk van een gekapte linde met enorme uitloop. De oude kastanje in de kasteeltuin waar helaas een aftands en afgesloten fontein te zien is. Ook een paar standbeelden zonder hoofd. Vergane glorie in een onberispelijke Engelse tuin.

Een oude linde aan de zijkant bij het kasteel. En dan loop je het kasteel binnen met je bagage.

Via een dubbele deur over een uitgesleten trapje, kom je in een enorme hal vol banken en tafels. Ik loop naar de balie waar de receptie zich bevindt. Ik kreeg een code mee en had best moeite met het intypen bij de deur. Helemaal naar boven, via een trapje en nog een trapje en nog een. De verwachting van hoe ziet de kamer eruit is altijd spannend. Deze was degelijk en groot. Aparte kamer, aparte slaapkamer en een klein keukentje. Degelijke inrichting. Ik keek uit over de golfbanen en de ingang. Geweldig bed. Een douche in bad. De wanden van de woonkamer

liepen schuin af en mijn eerste gedachten was, oh hier zou ik graag willen zitten om een boek te lezen, soms naar buiten kijkend over het golfterrein. Wel oppassen voor de lage balken. En natuurlijk stootte ik even later mijn hoofd tegen de balk. Die bult is nog steeds te zien.

De volgende dag naar Crowhurst, een stokoude taxus waar ik in 2005 ook was.

Het was opletten op de weg maar het ging goed. In het begin zag je overal schoolkinderen in uniform lopen. Ik keek mijn ogen uit die rit van 90 minuten.

En dan sta je bij een hele oude taxus. In 2005 stond ik er met een fotorolletje, nu digitaal. Behalve de stokoude taxus staan er nog meer bomen (maar helaas ook een dixie).

Wat een boom. Prachtige kleuren. Enorme takken. Vergroeid met steunpalen. Een schitterend kerkje erbij. Keiharde boomstronken. Heel aparte vergroeiingen. En daar stond een 60-jarige vrouw naast een duizenden jaren oude boom. Die deur erin heb ik nog nooit begrepen. Ook niet dat je in een duizenden jaren taxus boort om die deur vast te maken. Maar je herkent natuurlijk meteen de taxus van Crowhurst. Geweldige graven eromheen. En dan ga je natuurlijk nog een keer rondom de boom voor foto's. En nog een keer. Geweldige kronkels in het hout. Prachtige kleurschakelingen. Nog meer foto's. Filmpje maken. Vierduizend jaar oud!!! Deze taxus heeft alle tijden gekend. De mensen, oorlogen, stormen, zon en nog staat ie stevig in de wereld van nu. Mijn leven is slechts een moment van de taxus.

The next day to Crowhurst. I was there in 2005 and almost 20 years later again. It is a very old Yew with a door

It has rained and the branches where wet, so the beautiful mahonia color makes it a bit like blood. You are standing to a tree who lives there for thousands of years. A different, really earth scent was there. Surrounded to gravestones and old great trees this yew has a different view on life. We people are hasty and walking past our lives. I was there and I was one of them, hasty, wanting to see more, planned a lot of visits. But also admiring the tree looking at gnarly branches and the old cemetery.

Oh Wakehurst. It was so great. I was there in 2005 but visit only a small part, a real small part; the rock trees. A lovely

golden house and there I started my fridge magnets collection. After admiring the gardens and the flowers and the lovely trees on that part I went for the rock trees and it was a whole trail! And I went on it, under it, above it. Did a lot of climbing and sliding.

And made picture after picture. Trees hugging the rocks and rocks hugging the trees. Their roots are spreading wide on small and wide paths and creating really magic. Decorated with a lot of ferns. And walking on stairs made of roots and rocks. Wish I could live there but that wish I made many times.